

afgelopen zaterdag - 2 minuten lezen

Bij Driessen zijn dood en noodlot nooit ver weg

MAARTEN MOLL

Bevreemdend, dat is het proza van Martin Michael Driessen af en toe. Bijvoorbeeld als hij in het verhaal *De zuil*, dat aan een Griekse tragedie doet denken, opeens Brad Pitt laat opduiken.

Dat verhaal staat in *Mijn eerste moord* en andere verhalen, zijn derde werk in drie jaar. Voor de bundel novellen *Rivieren* (2016) won hij de ECI Literatuurprijs en met *De pelikaan* (2017) stond hij op de shortlist voor de Libris Literatuurprijs.

Die faam maakt hij in een aantal verhalen in *Mijn eerste moord* waar. In het openingsverhaal, *Orfeus*, gaat een vrouw doodleuk op een zeiltochtje gaat met haar overleden minnaar. De vraag 'Dat kan toch niet?' is helemaal niet aan de orde, zo overtuigend en vanzelfsprekend vertelt Driessen het ons. Dat de vrouw weet dat de man dood is, maakt dit tot een fraaie mythe, en meteen ook het beste verhaal van de bundel.

De dood is volop aanwezig in Driessens proza, net als het daarmee samenspannende noodlot. Dat nood-lot komt vooral in de sterke novelle *Een ware held* (al in 2014 verschenen bij Wereldbibliotheek), over twee broers die als soldaten in de Eerste Wereldoorlog proberen een aanstaande executie te overleven, en de door Driessen gemaakte

vertaling van de novelle Aquis submersus van de Duitse schrijver Theodor Storm (1817-1888).

Driessen is goed in het opzetten van verhalen, die meteen intrigeren. Een man die alleen wil sterven, een schip dat opeens slagzij maakt, een man die door een Japanse torpedoboot uit zee wordt opgevist. Korte verhalen die, en dat is toch een jammer om te moeten zeggen, behoorlijk flauw eindigen. De man die alleen wil sterven bijvoorbeeld, reist speciaal voor dat doel naar Groenland, maar wordt gered. 'Hij stierf ingesmeerd met robbenvet, in muffe pelzen gewikkeld, in een kleine rokerige tent, versuft door dreunende popmuziek, zijn mond vol levertraan, omringd door zestien zorgzame eskimo's.'

Een grappige zin, maar de taal wint het in die verhalen niet van die slappe eindes. Het enige wat je je van die verhalen herinnert, is de ergernis eraan. Had Driessen, die in Rivieren liet zien zo goed verhalen te kunnen vertellen, geen zin om een behoorlijk einde te draaien aan de verhalen in deze bundel?

Die uitglijdende zijn in Mijn eerste moord gelukkig in de minderheid. Het titelverhaal, de parabel Het heilige water en Tijdrit zijn stilistisch goed, maar onevenwichtig is de verhalenbundel Mijn eerste moord wel. Jammer.

Dit moet je vandaag weten

Trouw

3 min lezen

Aflevering 428 van de brexit: het Britse kabinet is overstap en gaat mee met May

Na vijf uur vergaderen met haar ministers op

 54
3 min lezen

Leuk, voor 17 euro met de bus van Amsterdam naar Parijs. Maar die spotprijzen trekken ook

Downing Street 10, kreeg de premier toch haar zin.
Maar dat betekent niet dat alles nu geregeld is.

passagiers
aan met

deVolkskrant
 25
3 min lezen

**Wekelijks
geeft premier
Rutte een
persconferentie.
Wekelijks, dat
vind je zo
nergens. Maar
echt vragen
beantwoorden
doet ie weinig**

deVolkskrant
 26
4 min lezen

**Eerlijk, kijk je
echt naar
veiligheidsinstru
in het
vliegtuig?
Maatschappijen
steken er
miljoenen in,
maar of ze**

VARAGIDS
 78
5 min lezen

**Waarom
Nederlandse
films en series
vaak zo slecht
te verstaan
zijn? Dat is
juist de
bedoeling**

Cultuur

deVolkskrant

6 min lezen

**Documentairemaker
Helena Třeštková is
eregast bij docu-
festival Idfa. Haar
specialisme:
doodgewone mensen
jarenlang volgen**

AD

4 min lezen

**Kunstenaar Mykola
Syadristy maakt
kunstwerken die je niet
kunt zien. Nou ja,
alleen met een
microscop**

BJD